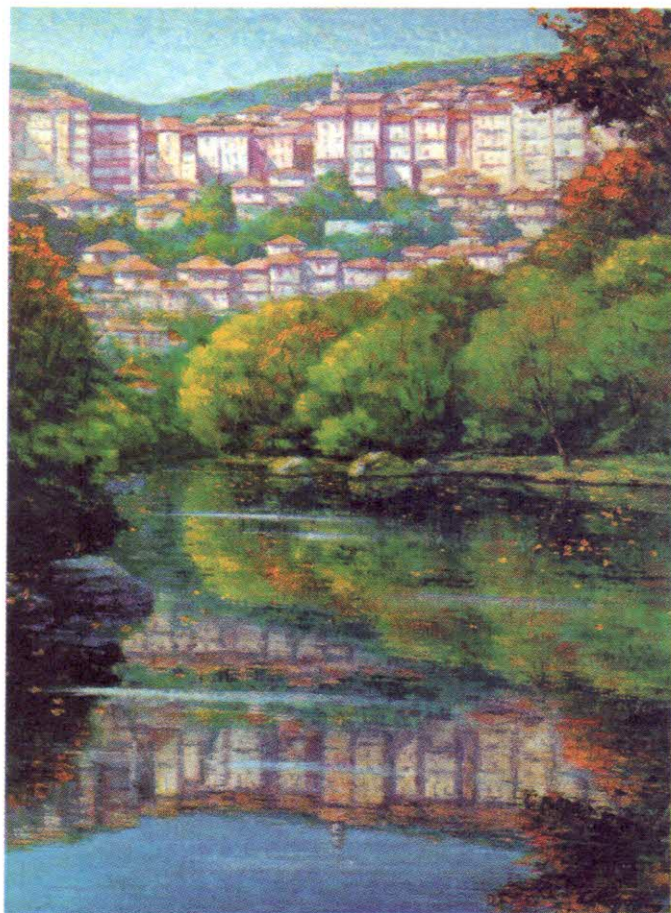

БОРБА®

Красива България
Старопрестолният град Търново
(картина Хр. Поповъ)

БОРБА®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
ОКТОМВРИ 1997

Жертви на комунистическия терор

Съдбата на една българска фамилия

Роден съм през 1940 г. в гр. Бургас. Майка ми, родена 1904 г., била една скромна и трудолюбива жена. Завършила средно образование започва работа като телефонистка, продължава като машинописка. Баща ми **Василь Георгиев Чаракчиев**, работи до 9.IX.1944 г. в различни служби за сигурност и защита на конституцията. През 1940-41 г. е командирован в Добруджа за административно устройване на новите

Август 1948, София. Василь Чаракчиев (цивилният) за погребението на Н.В. Царь Борис III

земи. През 1944 г. е назначен за комендант на Ямбол.

Както е известно, България имаше до 9.IX.1944 г. една наистина демократична конституция. На всички сж известни обаче, основните принципи на комунистическата идеология - свалянето на управляващата класа по насилствен, революционен път. **Такава била цялата дейност на комунистическата партия преди 9.IX. - белязана с кървавите следи на насилието и терора.** Като се започне с Септемврийското

възстание от 1923 г., с терористичните акции и атентати, като в „Св. Неделя“, убийства на български министри и пр. и пр. и се стигне до активна нелегална дейност и партизански акции през годините на войната.

Съответна била и реакцията на българската държава и властта. Затова категорично отричам и никога няма да призная квалификацията на баща ми и всички други подобни български служители, добросъвестни и ревностни защитници на законите и конституцията на България от преди 9.IX., като престъпници. Кои сж всъщност тук престъпниците? Тези, които сж защитавали българските закони или тези, които сж ги нарушавали?

На 9.IX.1944 г. баща ми с още 8 негови колеги от Бургас и Варна сж били срещнати в местността Бялата вода при с. Звездец, Малкотърновско, отряд на преминалата българо-румънска граница Червена армия, предвождан от български комунисти. Разпознати от последните и представени като „български фашисти“, след изземване на всичките им ценни вещи (часовници, брачни халки и пр.) биват разстреляни на място, без съд и присъда. След разстрела убийците продължават пътя си без да се интересуват за трупите. Погребани сж били

на мястото на разстрела от местни селяни (Тези подробности сж били разказани на майка ми от останения жив шофьор на една от двете службени коли, с които сж били на път баща ми и останалите 8 души).

Ако някой си е помислил, че сж убийството на баща ми е приключила трагедията за нашето семейство, много се лъже.

Тя едва била започнала.

Буквално няколко дни след убийството на баща ми, пред жилището ни в Бургас спрели два камиона, от които слезоха въоръжени с автомати цивилни лица. На въпроса на майка ми, какво желаят, отговарят грубо, че сж им необходими мебели за светските войски. За четиричленното ни семейство (майка ми, 2 деца на 4 и 10 години и баба ми), била оставена една кухненска маса с четири стола, едно легло и една кушетка. Останалата мебелировка била натоварена на камионите, отнесена и никога вече не я видяхме.

1945/46 г. **дойде първото ни интерниране** в Новопазарския край. След една година престой, ни била разрешено да се завърнем отново в Бургас.

През август 1948 г. започнаха масовите изселвания.

Един ден през Август майка ми получи по пощата съобщение от тогавашното МВР в Бургас, в срок от 3 дни цялото ни семейство, с багажа си, да се яви и регистрира пред местните власти в с. Тича ок. Котленска, в противен случай майка ми била запалена с подвеждане под съдебна отговорност. Във това съобщение обаче, не се споменаваше по какъв начин четиричленното ни семейство би могло да се придвижи до това село. Изпаднала в паника, майка ми се явява при началника си за подаване заявление за напускане. След като научава за случилото се, този човек, на когото, за съжаление, не помня вече името за да му изкажа моето най-дълбоко уважение, а майка ми не е вече между живите, проявява човечност и нарежда служебния камион да ни пренесе до въпросното село. След няколко години научихме, че за тази си постъпка той е бил снет от длъжност и изпаднал в немилост. **Колкото по-големи сж били терзанията за тези семейства, толкова по-големо е било удовлетворението за мъчителите. Какво морално падение!!**

Във това село престояхме 6 години. Била ни забранено да го напускате без специално разрешение от милицията. За да може да ни храни майка ми работила каквото й попадне - садила тютюн, правила дребни шивашки услуги на съседите и пр. Във това село завърших основно училище и прогимназия, а сестра ми получила разрешение от милицията да посещава гимназията в съседния околийски град Котел. **Тук била наречен за първи път, на 8 год. възраст, от децата на комунистическия семейство, фашист.** Живяхме

Следва на последната страница

Никога не ще забравим!

Никога не ще простим!

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, ИНК.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ Иванъ Дочевъ — основателъ
+ Д-ръ Георги Паприковъ — редакторъ

Редактура Комитетъ

Година 46, брой 3

Книжка сто двадесетъ и шеста

Октомврий 1997

Д-ръ Иванъ Дочевъ
Почетенъ председателъ на Б.Н.Ф.

Разбиране - търпение - Време!

Това сж тритѣ магически думи: разбиране-търпение-време, които съдържатъ оная сила, която е нужна въ този моментъ, за да може да се преодолеятъ трудноститѣ по пътя на промѣната и подобриенето на катастрофалното икономическо положение, до което комуниститѣ доведоха България през тѣхното половинъ вѣковно управление отъ следъ 9. 9. 1994 г. включително и дветѣ последни години 1995-1996.

Изчерпилъ до крайностъ силитѣ си да понася и търпи, народътъ посрещна служебното правителство на Стефанъ Софрянски, и следъ спечелването на изборитѣ презъ Априль 1997 г., правителството на Иванъ Костовъ съ надеждата и вѣрбата, че проблемитѣ за подобриенето, преодоляването на икономическата криза и **ликвидиране съ наследството оставено отъ престѣпния комунистически режимъ**, ще бждатъ незабавно разрешени, ценитѣ на съестнитѣ продукти ще спаднатъ веднага, стойността на тока, парното и общественя транспортъ ще станатъ поносими, нѣма да има повече лишения и както преди 9. 9. 1994 г. задоволяването на жизненитѣ нужди нѣма да бжде проблемъ. Но...

Презъ време на комунистическия режимъ отъ следъ 9. 9. 1994 г. включително и последнитѣ две години (1995-1996) комуниститѣ, освенъ избиванията, терора, конц-лагеритѣ и всички други престѣпления

които извършиха, разрушиха и опустошиха цѣлата страна, всичко: природнитѣ ресурси; заграбиха земята, имотитѣ, предприятията и всичко което бѣ изградено въ миналото; **обраха гражданитѣ**, спестяванията имъ, ценноститѣ, които имаха; **обраха църкви и манастири** и продадоха икони и златни прибори въ чужбина за пари; за да се отплатятъ на господаритѣ си продаваха на безценица земеделскитѣ ни произведения на Съветска Русия и достигнахме до положението да нѣмаме срѣдства да произведемъ за самоизхранване; **проиграха името и кредита**, който България имаше въ международното общество; обезцениха нашия левъ до положението да не струва дори колкото струва хартията на която е отпечатанъ; оставиха свободно да се ширятъ мафититѣ, пирамиднитѣ фараони, кредитнитѣ милионери, банкеритѣ мошеници, тъй като „подъ масата“ дѣлѣха съ тѣхъ плячката, и така нататъкъ и така нататъкъ, докато **докараха страната до пъленъ банкрутъ** чакъ до тамъ, че въ ръководнитѣ международни срѣди се смѣташе, че България само формално съществува на картата, но е страна безъ никакво значение или стойностъ.

Фигуративно казано, **комуниститѣ докараха България до положението на единъ болникъ на когото кръвта е изсмукана**, разрушенитѣ му органи не работятъ, пулса на сърцето се поддържа

